definim cu un cuvânt întregul spectacol am putea spune: expozitiv. De această tară, nu scapă, astfel, nici protagoniștii Sergiu Aliuță *(Cezar)* și Nadia Sămărghițan *(Cleopatra).* Și dacă spectacolul păstrează o anume notă ironică pe tot parcursul. finalul, capitularea lui Cezar, (final, de altfel, schimbat față de text) am putea spune că „scapă" către un patetism puțin ridicol.

Teatrul „Andrei Mureșanu" din Sfântu Gheorghe – *Cleopatra a VII-a,* după Horia Gârbea. Regia: Bogdan Cioabă. Scenografia: Cristina Ciucu. Coregrafia: Fatma Mohamed. Cu: Nadia Sămărghițan, Sergiu Aliuș, Daniel Rizea, Mirela Bucur-Pal, Mona Codreanu, Inna Andriucă, Fatma Mohamed, Camelia Paraschiv. Data reprezentației: 28 martie 2004.

Câteva impresii despre Bocsárdi și „Omul cel bun din Sîciuan"

Frumusețea spectacolelor lui Bocsárdi László pornește de la simplitatea lor. Acea simplitate dată de esențializare. El forează în interior, construind, apoi, în jurul unui miez și dând în lături încrengătura ideatică adiacentă. Simplitatea vine și din economia gestului, gest semnificant, strict util, purtător de idee, din acuratețea imaginii, niciodată încărcate. Există în producțiile sale o concentrare pe cuvânt, pe forța lui, pe felul în care înțelesul acestuia este preluat și dus mai departe de către celălalt. Astfel, caracterele sunt implozive, niciodată „revărsate pe de lături" cu o combustie interioară la cel mai înalt grad.

Acest tip de ardere internă este și motorul ultimei sale premiere, *Omul cel bun din Sîciuan* de Bertolt Brecht, un text dificil, ca marea majoritate a pieselor autorului german.

Ca și în alte montări, regizorul nu include personajele într-o lume, ci creionează lumea prin intermediul lor. Distincția, în cheie ironică, este clară: cei trei zei și ceilalți, sacagiul *Wang* – mesagerul, plasându-se undeva între cele două lumi. Iar pe cât de vie, tonică și colorată din punct de vedere cromatic este apariția divinităților, coborâți din stampe japoneze, pe atât de ternă, cenușie este cea a locuitorilor din Sîciuan. Și dacă zeii folosesc foarte puțin cuvântul rostit, adresarea lor fiind una cântată, într-un canon perfect, lumea pământenilor este agresivă atât în atitudine, cât și sonor. Singura pată de culoare este dată de *Șen De*, rostirea sa având o tonalitate diferită mai caldă, pentru ca atunci când se deghizează și devine *ȘuiTa,* să o ridice cu câteva trepte. De altfel, întreg spectacolul poate fi decriptat urmărindu-l din punct de vedere tonal, prin prisma acestui mod de „citire" putând caracteriza grupurile tematice de personaje. Perfecțiunea vine probabil și din faptul că Bocsárdi lucrează de ani de zile cu această trupă, reușind în tot acest timp să-i aducă la o respirație comună. Totuși, în acest context al unității, sunt de menționat performanțele interpretative ale lui Peter Hilda (*Șen De/ Șui Ta*) – care, având în față o partitură extrem de dificilă, cu multe transformări și nuanțări, își dă măsura talentului său, cu naturalețe – și Kicsid Gizella (*Wang*), extrem de expresivă.

O altă subtilitate a artei lui Bocsárdi este folosirea spațiilor de joc, care devine la rându-l lor caracterizantă. Astfel, în acest caz, întâlnirea dintre *Șen De* și

Iang Sun, între care se înfiripă o iubire chinuită pentru tânără și una interesată pentru pilotul fără slujbă, este înghesuită într-un colț al scenei, într-un spațiu sufocant, la fel ca relația dintre ei, asfixiată de lipsa de autenticitate a sentimentului. Sacagiul stă mai mult în sală, adresându-ni-se direct, căci, în concepția regizorului, este și pentru noi mesager. Tot așa, consistența gestului zeilor care o răsplătesc pe Șen De capătă materialitate prin imensul colet, noua tutungerie, ce coboară pe un scripete și tronează în mijlocul scenei; la fel cum, disperarea de mai apoi a tinerei, copleșită de tendința acaparatore a celor ce o înconjoară, acoperă spațiul în vastitatea sa, tutunul pe care îl răstoarnă cu furie, înecând întreaga scenă.

Indiferent ce text montează, Bocsárdi îl aduce în contemporaneitate. Nu este vorba despre o localizarea forțată, ci despre o citire prin prisma clipei de astăzi, fără a anula în nici un fel datele inițiale ale piesei. El așază problematica la timpul prezent și o analizează cu instrumentele timpului nostru, atât la nivel ideatic, cât și la cel de interpretare. Astfel, în *Omul cel bun*... dialogul dintre songurile brechtiene și sonorități actuale, dintre costumul modern al personajelor și cel desprins din stampele japoneze, nu fac decât să dea sentimentul unui general-uman existent și să confere nota de modernitate a creației bocsárdiene.

Teatrul „Tamasi Aron" din Sfântu Gheorghe – Omul cel bun din Sîciuan **de Bertolt Brecht. Traducerea în limba maghiară: Nemes Nagy Agnes. Regia: Bocsárdi László. Scenariul: Czegö Csongor. Decorul: Bartha József. Costumele: Dobre Kóthay Judit. Cu: Péter Hilda, Kicsid Gizella, Mátray László, SzabóTibor, Váta Lórand, Pálffy Tibor, Szabó Enikö, Nagy Alfréd, Veress László, Nagy Alfréd, Diószegi Attila, B. Piroska Klára, Debreczi Kálmán, Fayakas Misi, Nagy Kopeczky Kálmán, Prezsmer Boglárka, Nagy József, Kolcsár József, Botka László, Molnár Gizella ș. a. Data premierei: 6 aprilie 2004.**

PÉTER Hilda.